

Keuzestress

“ ‘Jullie zijn echt geen proefkonijnen voor de modernisering, hoor’, zei ze. ”

D

Die avond was de spanning bij ons thuis voelbaar gestegen. Niet verwonderlijk, zo vlak voor haar uitslag bekend werd gemaakt. Enerzijds had ze de voorbije maanden zo goed haar best gedaan om een weloverwogen schoolkeuze voor het secundair te maken, anderzijds besepte ze nog meer dan anders dat ze die keuze niet volledig in de hand had. We wonen namelijk in een stad met een digitaal aanmeldingssysteem, waarbij aan haar een school wordt toegewezen, rekening houdend met de volgorde in het lijstje van scholen die ze opgeeft.

Dat alle scholen in onze stad voor eenzelfde invulling kiezen in het eerste jaar van het nieuwe, gemoderniseerde secundair onderwijs, had ons aanvankelijk wat gerust gesteld. Maar ... hoe meer informatie we verzamelden, hoe diverser de scholen leken. Na acht infoavonden bleek de concrete invulling van 'flexuren' toch niet overal dezelfde te zijn. Laat staan de goesting die de scholen uitstraalden om aan de slag te gaan met de uitdagingen van dat nieuwe secundair onderwijs. 'Jullie zijn echt geen proefkonijnen voor de modernisering, hoor', probeerde iemand ons nog geruststellend te zeggen op zo'n infoavond. Toch voelt het wel zo aan. Dat we nog totaal geen zicht hadden op de basisopties die elke school in het tweede jaar aanbiedt of dat ik na al die infoavonden blijkbaar toch niet alles wist over de modernisering (dat besepte ik na het lezen van het artikel op p. 46), heeft daar zeker mee te maken.

Ook het feit dat meer dan 90 % van de leerlingen uiteindelijk naar de school van hun eerste keuze zal kunnen gaan, had ons aanvankelijk wat gerustgesteld. Maar ... hoe meer we nadachten over kansberekening, hoe spannender het werd. Want op individueel niveau zegt die 90 % natuurlijk niet alles: als je helemaal bovenaan je lijstje een school zet die erg populair is of maar een erg beperkt aantal plaatsen heeft, dan ligt de kans dat je je eerste keuze hebt natuurlijk anders.

De volgende ochtend blijkt dat al die keuzestress voor niets is geweest. Ons proefkonijn kan in september starten in de school van haar eerste keuze! Opgelucht haalt ze adem. Wij ook.

Hoe in september die andere konijnen met een witte vacht het ervan af zullen brengen, daar ben ik eigenlijk ook wel benieuwd naar. Ook bij het maken van die keuze op 26 mei was ik blij dat ik Caleidoscoop las en dus wist wat elke partij te zeggen had over leerlingenbegeleiding (zie het online artikel naar aanleiding van de verkiezingen op www.caleidoscoop.be).

Vooraleer het september is, komen er voor al die witte en proefkonijnen gelukkig nog twee heerlijke zomermaanden op hen af. Ik wens jullie alvast hetzelfde toe.

Veel leesplezier!

Veerte Germeijs

Hoofdredacteur Caleidoscoop
hoofdredactie@caleidoscoop.be